

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 13. května 2016 samosoudcem JUDr. Petrem Vaněčkem, Ph.D., *t a k t o* :

Obžalovaná

XXX,

nar. XXX, trvale bytem XXX,

je vinna, že

dne 6. 4. 2016 od přesně nezjištěné doby do 08.30 hod., kdy byla v ulici Milheimova zastavena a kontrolována hlídkou Policie ČR, řídila po veřejných pozemních komunikacích v Pardubicích své osobní motorové vozidlo tov. zn. XXX,

a tohoto jednání se dopustila přesto, že jí rozhodnutím Městského úřadu Holice, Odboru dopravy, ze dne 17. 12. 2015, sp. zn. MUHO-22765/2015/OD/CI-179, které si osobně převzala dne 17. 12. 2015 a které téhož dne nabylo právní moci, byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku, tj. od 17. 12. 2015 do 17. 12. 2016,

tedy

mařila výkon rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci tím, že vykonávala činnost, která jí byla takovým rozhodnutím zakázána,

čímž spáchala

přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 337 odst. 1 tr. zákoníku k trestu **odnětí svobody** v trvání **čtyř (4) měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se obžalovaná pro výkon trestu zařazuje do věznice **s dozorem**.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se obžalované dále ukládá trest **zákazu činnosti** spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů na dobu **dvou (2) let**.

Odůvodnění:

Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Pardubicích podal návrh na potrestání obžalované pro jednání popsané ve výroku rozsudku, kterým se jmenovaná měla dopustit přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Hlavní líčení bylo konáno dne 13.5.2016. Dokazováním provedeným v hlavním líčení dospěl soud k následujícím zjištěním a závěrům:

Obžalovaná odmítla v hlavním líčení vypovídat. Soud tedy přistoupil ke čtení protokolu o výslechu obžalované z přípravného řízení dle § 314d tr. řádu ve spojitosti s § 207 odst. 2 tr. řádu. V přípravném řízení obžalovaná spáchání skutku zcela doznala. Uvedla, že dne 6. 4. skutečně řídila vůz zn. XXX a byla kontrolována hlídkou Policie ČR. Dále obžalovaná uvedla, že si byla vědoma, že má nařízen zákaz řízení všech druhů vozidel rozhodnutím Magistrátu města Pardubice pro dosažení hranice 12 bodů. Jako důvod svého jednání obžalovaná uvedla, že potřebovala jezdit s vozidlem kvůli zaměstnání, a proto porušovala zákaz řízení motorových vozidel. K tomuto protokolu obžalovaná v hlavním líčení uvedla, že automobil již prodala, aby se celá situace neopakovala.

Soud při svém rozhodování dále vycházel z listinných důkazů, zejména z rozhodnutí Městského úřadu Holice ze dne 17. 12. 2015, protokolu o jednání před Městským úřadem Holice, evidenční karty řidiče, potvrzení o odevzdání řidičského průkazů, rejstříku trestů a trestního příkazu vydaného Okresním soudem v Pardubicích ze dne 7. 3. 2016.

Co se týče skutkového zjištění, má soud za prokázané, že obžalovaná spáchala skutek, který je jí dáván na vinu návrhem na potrestání. Doznání obžalované je v souladu s ostatními provedenými důkazy a soud neměl důvod o tomto doznání pochybovat. Dále je nepochybné, že obžalovaná byla dne 7. 3. 2016 uznána na vinu trestním příkazem Okresního soudu v Pardubicích za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kdy dne 16. 2. 2016 ve 20:55 v Pardubicích řídila osobní motorové vozidlo zn. XXX. Tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 30.3.2016 a byl jím obžalované uložen peněžitý trest o celkové výši 20.000,- Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvou let.

Přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu veřejné moci tím, že vykonává činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána nebo pro kterou mu bylo odňato příslušné oprávnění podle jiného právního předpisu nebo pro které takové oprávnění pozbyl. Vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu má soud za prokázané, že obžalovaná naplnila všechny podmínky skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, protože řídila motorové vozidlo v době, kdy jí bylo odňato oprávnění řídit motorová vozidla, a tím mařila výkon rozhodnutí Magistrátu města Pardubice a rozhodnutí Okresního soudu v Pardubicích, kterými jí bylo řídičské oprávnění odňato. Skutková podstata uvedeného přečinu chrání zájem na dodržování rozhodnutí státních orgánů.

Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Dále bylo přihlédnuto k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Konečně soud přihlédl také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele. Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (dle § 41 a 42 tr. zákoníku), k době, která uplynula od spáchaní trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu. Při posouzení přiměřenosti délky trestního řízení soud přihlédně ke složitosti věci, k postupu orgánů činných v trestním řízení, k významu trestního řízení pro pachatele a k jeho jednání, kterým přispěl k průtahům v trestním řízení.

Soud vzal jako polehčující okolnost dle § 41 tr. zákoníku do úvahy to, že se obžalovaná k danému činu v přípravném řízení doznala. Tuto skutečnost však nelze přeceňovat, neboť i bez jejího doznání bylo spáchaní uvedeného skutku dostatečně prokázano. Jako přitěžující okolnost dle § 42 tr. zákoníku vzal soud v úvahu zejména skutečnost, že obžalovaná byla pro spáchaní stejného trestného činu uznána na vinu trestním příkazem Okresního soudu v Pardubicích, který nabyl právní moci pouhý týden před spáchaním skutku uvedeného ve výroku rozsudku. Toto jednání tak svědčí o naprostém nedostatku respektu obžalované k soudním a jiným úředním rozhodnutím.

Státní zástupce navrhl obžalované uložit nepodmíněný trest odnětí svobody v délce šesti měsíců a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu tří let. Obžalovaná v závěrečné řeči uvedla, že se již poučila a žádala soud o mírnější trest. Soud musí zdůraznit, že není při ukládání trestu vázán návrhem státního zástupce ani návrhem strany obhajoby ohledně druhu ani výše trestu. Při ukládání trestu (po uznání obžalovaného vinným) je soud vázán pouze zjištěným skutkovým stavem, trestním zákonem a v něm uvedenými pravidly pro ukládání trestů. V projednávaném případě dospěl okresní soud k závěru, že trest navrhovaný státním zástupcem by byl vzhledem k osobnostním poměrům obviněné a okolnostem spáchaní trestného činu nepřiměřeně přísný.

Soud však také dospěl k závěru, že podmínky § 81 tr. zákoníku nebyly naplněny a vzhledem k osobě a poměrům pachatele a k okolnostem případu nelze mít důvodně za to, že k působení na pachatele, aby vedl řádný život, není třeba výkonu trestu odnětí svobody. Vzhledem k tomu, že ani trest uložený obžalované pravomocným trestním příkazem Okresního soudu v Pardubicích ji neodradil od opakování předmětného jednání, nelze se domnívat, že by mírnější trest vedl k nápravě obžalované a zajistil tak účinnou ochranu společnosti. Soud neshledal důvod uvěřit tvrzení obžalované, že tentokrát již pochopila závažnost svého jednání a do budoucna již nebude trestnou činností opakovat. Dříve uložené peněžité tresty neměly na chování obžalované žádný vliv a trest zákazu činnosti nemůže plnit svůj účel, pokud se jej obžalovaná rozhodne nerespektovat. Vzhledem k výše

zmíněným skutečností dospěl soud k závěru, že pro dosažení účelu trestního řízení a zajištění respektu obžalované k soudním a jiným úředním rozhodnutím je nezbytný výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody.

Za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 hrozí pachateli trest odnětí svobody v délce dvou let. Soud vzal při stanovení trestu v úvahu polehčující a přitěžující okolnosti a dospěl k závěru, že vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného přečinu, osobě a poměrům obžalované postačí uložení trestu odnětí svobody v dolní polovině zákonné trestní sazby. Vzhledem k tomu, že obžalovaná dosud nebyla ve výkonu trestu odnětí svobody, dospěl soud k závěru, že trest v délce čtyř měsíců by měl být dostatečným pro potrestání a nápravu obžalované. Pro výkon trestu byla obžalovaná v souladu s ust. § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazena do věznice s dozorem, neboť trest jí byl uložen za úmyslný trestný čin ve výměře nepřevyšující tři léta a obžalovaná nebyla před spácháním trestného činu ve výkonu trestu odnětí svobody. Pro jiné zařazení soud neshledal konkrétních podmínek.

Jako další trest byl obžalované uložen trest zákazu činnosti, při které došlo ke spáchání trestného činu, tedy řízení motorových vozidel dle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Při stanovování délky tohoto trestu soud přihlédl ke skutečnosti, že tento trest je obžalované ukládán opakovaně a ta jej odmítla respektovat a k vyššímu počtu záznamů v evidenční kartě řidiče. Obžalované bylo zakázáno další řízení všech motorových vozidel, tedy jak automobilů, tak i motocyklů a tento trest uložen v dolní polovině zákonného rozpětí, v konkrétní výměře 2 let. Protože obžalovaná má právo po výkonu poloviny trestu požádat o podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, může být faktická délka trestu mnohem kratší.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu. Odvolání se podává u Okresního soudu v Pardubicích a rozhoduje o něm Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Rozsudek lze napadnout odvoláním také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Odvolání musí být ve stanovené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. Právo podat odvolání nemá ten, kdo se ho platně vzdal.

V Pardubicích dne 13. května 2016

JUDr. Petr V a n ě ě k , Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Š. Krejčíková